SARAH ADAMS

ÁLMAIDBAN

NEXTGENERATION

Budapest, 2026

Ez nektek, vad kölyköknek szól.
A szenvedélyeseknek és elnézőknek.
Azoknak, akik nagy érzelmekkel és álmokkal égnek,
és attól félnek, hogy senki sem látja meg őket
a lángok mögött.
Soha ne égjetek ki, és ne féljetek attól,
hogy megperzselődtök, inkább
vegyétek körül magatokat a legerősebb gyújtóssal.

„A siker olyan, mint amikor elérsz egy fontos születésnapot,
és rájössz, hogy pontosan ugyanaz az ember vagy.”
Audrey Hepburn

ISTEN HOZTA
Rome-BAN,
KENTUCKYBAN!
HÁZIKÓ
HUXLEY-FARM
HUXLEY-FARM ÚT
NOAH HÁZA
ANNIE HÁZA
A VÁROS FŐTERE
PITEBOLT
FRISSEN SÜLT PITEK
PARKOLÓ
HANK BÁRJA
BÁR
EMILY HÁZA

SZERZŐI MEGJEGYZÉS ÉS TARTALMI FIGYELMEZTETÉS

Kedves Olvasó, izgatottan várom, hogy belemerülj az *Álmaidban* című könyvbe! Ám mielőtt belekezdenél, szeretnék megosztani néhány információt, hogy kényelmesen érezd magad és az olvasás élvezetes legyen.

Ez a történet érzékeny témákat is tartalmaz; találkozol benne gyásszal és szívrohammal, valamint szorongáshoz és egy pánikrohamhoz vezető érzelmi megrázkódtatással. Mivel én magam is pánikrohamokkal élek, körültekintően és érzékenyen közelítettem meg ezt a jelenetet, és rövidre fogtam.

Ezenkívül, kérlek, vedd figyelembe, hogy a 29. és a 35. fejezetben konszenzuson alapuló intim jelenetek találhatók, valamint felnőtt nyelvezet és témák is megjelennek.

Kellemes olvasást, szeretettel:

Sarah

ELSŐ FEJEZET

Madison

NEW YORK
101 NAP A BUKÁSOMIG…

Személyes bosszút hirdettem a *„tégy meg minden tőled telhetőt, a többivel pedig ne törődj”* mondás ellen. Ez a mottó csak néhány kiválasztott esetében működik – a tehetségesek esetében –, és azoknál a sikergyárosoknál, akik valahogyan mindig eljutnak a csúcsra. Én soha nem voltam egyik klub tagja sem.

Álljon itt inkább néhány egyszerre ostoba és fontos életszabály, amelyeket a fentivel ellentétben mindig is igaznak találtam:

1. Ha az ember esernyővel leugrik a fészer tetejéről, a gravitáció biztosan átveszi az irányítást, és legalább egy törött lábbal végzi.
2. Egy jó sírás szinte bármilyen érzelemhez passzol: akár az örömhöz, akár a szomorúsághoz.
3. Semmi sem veri a klasszikus csokis sütit.
4. Minden családban van egy személy, akit Kudarcnak tartanak. Az én családomban én vagyok az.

Nem számít, mennyire próbáltam lerázni magamról ezt a címkét az elmúlt harminc évben, úgy tűnik, mindig visszakerült rám. (Jobban mondva, én magam rohanok vissza folyton megnyugtató ölelésébe.) És bár a három testvérem soha nem nevezne így szemtől szemben, tudom, hogy legbelül ezt gondolják. (Mert igaz.)

Az elkerülhetetlen botlásaim eleinte mindig csillogó, reményteli lehetőségként mutatkoznak. Fényes, ragyogó csillagként a horizonton. *Vágd le magadnak a hajad, hatéves kis Madison. Olyan aranyos lesz.* (Nem lett az. Úgy néztem ki, mint Furcsa Barbie.) *Nyugodtan improvizáld a szöveget a színházi előadás premierjén, tizenkét éves Madison. Mindenkit meglep majd, és nagyon viccesnek és kreatívnak fogsz tűnni.* (Katasztrófa volt. Senki sem nevetett, és a szereplőtársaim hetekig dühösek voltak rám, amiért tönkretettem az előadást.) *Önts egy kis alkoholt a puncsba a szalagavatón, tizenhét éves Madison. Mindenki imádni fog érte.* (Nos, szerettek érte, de emiatt elzárást kaptam a tanév hátralévő részére, és hétvégenként közmunkát kellett végeznem.) *És végül, de nem utolsósorban, hagyd ott a biztos általános iskolai tanítói állásodat, felnőtt Madison. Menj szakácsiskolába New Yorkba, és nyűgözz le mindenkit a kimagasló szakácspozícióddal.* (Sikerült kifejlesztenem egy jó kis szorongást pánikrohamokkal megfejelve, amelyek miatt soha többé nem akarom betenni a lábamat egy profi konyhába.)

És amikor kudarcot vallok, ami gyakran előfordul, a következmények szinte mindig súlyosabbak, mint a nagyszerű, ragyogó ötlet, amely kiváltotta.

Hallgatnom kellett volna a megérzéseimre, és egy évvel ezelőtt ott kellett volna hagynom a főzőiskolát, ahogy terveztem, mielőtt mindenkiben reményt ébresztettem, hogy tényleg végigcsinálok valamit. New York egyáltalán nem olyannak bizonyult, amilyennek vártam, és bár soha nem gondoltam volna, nagyon hiányzott a kisvárosi otthonom.

Így visszamentem Rome-ba, Kentuckyba, azzal a szándékkal, hogy végleg maradok. De bölcs nővéri szeretetével Emily bátorított, hogy tartsak ki. Emlékeztetett az álmomra, és arra, mennyire vágytam erre, és hozzátette, hogy később nagyon bánnám, ha félúton feladnám. Tipikus megható lelkesítő beszéd volt olyasvalakitől, aki végül mindig sikerrel jár.

Csakhogy én Kudarc vagyok; így miután egy motivációs beszéddel a hónom alatt és melegséggel a szívemben visszatértem New Yorkba, mindent elrontottam.

Reméltem, hogy menő szakácsként fogok végezni, mint a példaképem, Zora Brookes, aki kisvárosi szakácsként indult, és két Michelin-csillagig jutott New Yorkban. Ha úgy vesszük, lényegében ő a szakácsok Macskanője. Hatékony. Ravasz. Tetőtől talpig bőrruhát visel. (A bőrruhával csak vicceltem – bár a *Bon Appetit* rovatban látható fotói alapján illene hozzá.) Arról álmodoztam, hogy a nyomdokaiba lépek.

Ehelyett egy elveszett kóbor macska vagyok, aki gubancos bundával, megtört lélekkel és összetört szívvel bukkan elő a kuka mögül.

Emily talán életében először tévedett. Ez az álmom talán mégsem válik valóra, és nem tudom, meddig reménykedhetem még benne.

Josie, a mellettem ülő, húszas évei elején járó osztálytársam hozzám hajol, és mintha olvasna a gondolataimban suttogva megkérdezi:

– Mik a terveid a diplomaosztó után?

A fémszékem nyikorog, ahogy próbálok kényelmesebb pozíciót találni.

– Vörösbor és egy szexi könyv. Neked?

– Nem úgy értettem, hogy konkrétan *a mai* diplomaosztó után – mondja nevetve, és a jelenleg zajló ünnepségre mutat.

Josie nem tudja, és én sem fogom bevallani soha senkinek, hogy alig sikerült eljutnom idáig. Egy százalékpontra – hagyok időt feldolgozni – voltam attól, hogy megbukjam a záróvizsgámon. Csak azért vehetem át ma este a diplomámat, mert a félév elején az oktatóm pluszpontokat ajánlott fel annak, aki hajlandó egy hónapon keresztül lesúrolni a konyhapultot és felmosni a konyha padlóját az órák után. Azt az egyet megtanultam harminc év alatt, hogy ha Madison Walkernek

hívnak, mindig rárepülsz a pluszpontra. És ezúttal ez mentett meg a bukástól.

Nos, ez és a citromos-kakukkfüves rizottó, amit a harmadik félévben főztem, és ami miatt Cobalt séf hatvan másodpercre elhallgatott. És ismerve Cobalt séfet, ez gyakorlatilag álló ováció volt. Ez még azelőtt történt, hogy a pánikrohamok igazán elkezdődtek volna.

– Úgy értem, az ünnepség után – mondja Josie. Borostyánszínű szeme csillog, miközben melegbarna, derékig érő hajfonatait az egyik válla fölé húzza. – Eldöntötted, hogy melyik étteremben fogsz dolgozni?

Majdnem felnevetek, hogy arra céloz, van *választásom.* Mintha a város minden étterme versenybe szállna azért, hogy a konyhájukon dolgozzam.

Egy egyhetes gyakorlatot leszámítva, amikor a második félév elején együtt dolgoztunk Josie-val, keveset találkoztunk ahhoz, hogy barátok legyünk. És nem is ugyanazon a konyhán voltunk gyakornokok. Mert ha úgy lett volna, nem tette volna fel nekem ezt a kérdést. Ugyanis jelenleg épp azon gondolkodom, hogy végképp elhagyom a konyhaművészet világát, és más karrier után nézek. Most már beleírhatom az önéletrajzomba, hogy *volt negyedik osztályos tanító* és *szakácsiskolai katasztrófa.*

A legszomorúbb igazság az, hogy hiába is szeretnék munkát találni ebben az iparágban, kétlem, hogy Davis séf megadná nekem a szükséges ajánlást egy jó álláshoz. Valószínűleg lebeszélne minden érdeklődő éttermet arról, hogy alkalmazzon.

Mosolyt erőltetek az arcomra, és a lehető legrövidebb választ adom.

– Még nem. És te?

Josie olyan, mint Emily. Vagyis mindenben sikeres, amit csinál. Erre született, megfelel a kemény elvárásoknak, bírja a nyomást, és nem hibázik. Az a fajta lány, akit nem nyomasztott, amikor osztályzásra ment egy feladat. Fogadok, hogy már

az anyja méhében is tudta használni a mandolinszeletelőt. Így nem lepődöm meg, amikor felsorolja azokat a top éttermeket (tucatjával), amelyek már visszahívták a második interjúra.

Hirtelen örülök, hogy soha nem kerestem a barátságot vele, még akkor sem, amikor *nagyon* nagy szükségem lett volna egy barátra errefelé. Már van egy Emily az életemben, és bár imádom a nővéremet, nem bírnám elviselni, ha lenne még egy ember, akihez mérem magam.

Josie éppen a győzelmi beszéd közepén tart, amikor a telefonom megmozdul az ölemben, és vadul rezegni kezd, ahogy a nővércsoportos csevegésünk életre kel.

– Bocs, hogy félbeszakítalak – mondom Josie-nak, de igazából egyáltalán nem sajnálom. – De el kell olvasnom ezt az üzenetet.

Nem sértődik meg. Figyelmét a mellette ülő srácra fordítja, én pedig a telefonomra koncentrálok.

EMILY: Unatkozom. Ti mit csináltok?

ANNIE: Willt bámulom, mert annyira dögös, hogy nem bírom megállni.

EMILY: WILL GRIFFIN! Hányszor kell még mondanom, hogy a nővércsoportunk szent, és NEM nyomakodhatsz be ide?!

ANNIE: Bocsánat. Annie zuhanyozik. Idehívom. ☺

Amióta Will és Annie néhány hónappal ezelőtt megszöktek, Will folyamatosan be akar kapcsolódni a nővércsoportos beszélgetéseinkbe. Emily folyton és szigorúan emlékezteti, hogy soha nem fogjuk bevenni. Szerintem csak így akarja megbüntetni, amiért Will engedett Annie-nek, és belement, hogy elszökjenek, és senkinek sem szóltak róla. (Személy szerint én támogatom az ötletet. Annie utálja a figyelmet, és a titkos kis templomi esküvője Will-lel tökéletes volt számára.)

AMELIA: Király. Gondolom, ez azt jelenti, hogy egy darabig nem fogunk hallani felőle... nekem most nincs semmi dolgom. Csak a Jeopardyt nézem Noah-val.

EMILY: Ahogy minden világhírű popsztár teszi szombat esténként.

Hihetetlen, hogyan ismerkedett meg a bátyám Ameliával, azaz Rae Rose-zal, a világhírű popsztárral. Dióhéjban, Amelia autója lerobbant a bátyám udvarán, és néhány hétre elbújt a házában a hírnév elől, hogy szünetet tartson. Egymásba szerettek, és *pikpakk* összeházasodtak. Amelia imádja Rome-ot és a normális életet, amit kínál, ezért amikor nem turnézik, ott élnek Noah-val. És imádjuk, hogy a családunk tagja. Még soha nem találkoztam ilyen hétköznapi emberrel. Őszintén szólva, még én is beképzeltebb vagyok nála.

MADISON: Ti, kisvárosiak, kínosan unalmasak vagytok.

AMELIA: Ó, igen? Mondj egy dolgot a nagyvárosban, ami szórakoztatóbb, mint csirkés pitét enni, miközben a férjed a lábadat masszírozza, miután visszatértél egy négy hónapos turnéról?

Nagyot dobban a szívem. Mert bármennyire szeretném is azt mondani, hogy nem akarok ilyen életet, *nagyon is* szeretnék.

Akkor tapasztaltam meg először a változást, amikor egy éve otthon voltam, közvetlenül azelőtt, hogy visszatértem New Yorkba. Láttam, mi minden jutott Emilynek és Jacknek, és az összes testvéremnek; és most az egyszer úgy gondoltam, hogy ez jó. Sőt, csodálatos. Úgy döntöttem, hogy változtatok néhány dolgon, amikor visszatérek New Yorkba.

Bárcsak úgy alakult volna, ahogy elterveztem!

MADISON: Nem éltél, amíg nem tapasztaltad meg annak izgalmát, hogy a táskádat a mellkasodhoz szorítva próbálsz sötétedés után hazaérni anélkül, hogy meggyilkolnának.

EMILY: Maddie... ha az estémet próbálod elrontani, akkor működik, mert most aggódom a biztonságod miatt.

Felpillantok, és látom, hogy a három székkel arrébb ülő srácot már szólították. Mindjárt én jövök.

MADISON: Bocsánat, Em! Ma este nem kell aggódnod. Tulajdonképpen egy csendes estét töltök itthon.

EMILY: SOHA NEM SZOKTÁL OTTHON MARADNI! MI A BAJ? BETEG VAGY?! AKAROD, HOGY ODAREPÜLJEK ÉS VIGYEK NEKED LEVEST?

ANNIE: Itt vagyok! Sajnálom, hogy beteg vagy, Maddie! Mi bajod?

MADISON: Úristen, jól vagyok! Csak szükségem volt egy kis feltöltődésre. Ha már itt tartunk, le kell mosnom az önbarnítót!

Lezárom a telefonomat, miközben a dékán a mikrofonba mondja a nevemet. Felállok és felmegyek a lépcsőn. Tengernyi idegen tekintete szegeződik rám, ahogy fehér szakácsköpenyben átvonulok a színpadon, kezet rázok a dékánnal, majd átveszem a szakácssapkát, amit nem érdemlek meg, de így is megkapom, mert párszor fertőtlenítettem a pultokat.

Csak néhány osztálytársam tapsol a közönség soraiban, mert azt hazudtam a családomnak, hogy a New York-i Kulináris Intézet nem tart hivatalos diplomaosztó ünnepséget. Ha elmondtam volna nekik az igazat, iderohantak volna, és hangosan éljeneztek volna nekem. Valószínűleg egy csillogó transzparenssel, amelyre vastag betűkkel azt írták volna, hogy Igen, Séf. De nem akartam ezt. Túl nehéz lett volna jól érezni

magam egy olyan ünneplésen, amelyet valójában ki sem érdemeltem.

Igen, gyakorlatilag befejeztem a tanulmányaimat, de számomra ez nem ugyanazt jelenti, mint mindenki másnak, aki ma este végigsétált ezen a színpadon. Az én esetemben ez csak annyi, hogy méltóságom egy szikráját megőrizve hagyhatom el ezt a helyet.

Kimegyek az előadóteremből, elszakadva a végzős diákoktól, akik az iskola konyháján elkészítik az utolsó ételüket, majd átadják szeretteiknek. Ez egy hagyomány, amit most kihagyok.

Találok egy hátsó ajtót, és kilépek egy sikátorba, amely kivisz az utcára. Amikor elhaladok egy utcai szemetes mellett, leveszem a meg nem érdemelt sapkámat, és a rothadó gyorséttermi zacskók meg ki tudja, még mi minden tetejére dobom, aztán a lehető leggyorsabban elsétálok.

Minél jobban eltávolodom az épülettől, annál jobban ég a szemem. Még nem tudok sírni. Még *nem fogok* sírni. Négy percet kell gyalogolnom az állomásig, két gyorsvonattal kell utaznom, majd úgy öt percet gyalogolnom a régi barna homokkőből épült lakásomba – és *akkor* végre potyoghatnak a könnyeim.

Csak arra vágyom, hogy kivegyem a kontaktlencsémet, belebújjak egy kényelmes nadrágba, és összegömbölyödve végigzokogjam az éjszakát. Holnap majd kitalálom, mit kezdjek az életemmel.

Bármennyire szeretném is, a kentuckyi Rome szóba sem jöhet. Nem tudom rávenni magam, hogy a testvéreim kanapéján aludjak, amíg kitalálom, hogyan fogok pénzt keresni. Nem tudok belenézni egyik oltári sikeres nővérem szemébe sem, miközben elmondom nekik, hogy megint újra kell kezdenem, mert az iskolában csak egy jelentéktelen diplomát és az ipari konyhákkal szembeni ellenszenvet szereztem.

Végre hazaérek, és belépek a kicsi, régi brooklyni lakásom ajtaján. Ledobom a táskámat a pultra, és érzem, hogy újabb

zokogás készül kitörni belőlem. Ekkor észreveszem a lakótársam csukott ajtaját és a kilincsre akasztott jellegzetes fekete hajgumit, ami azt jelzi, hogy pasi van nála, és ha a közelben vagyok, egész éjjel fejhallgatót kell viselnem.

Egy pont a Papírvékony Falaknak. Nulla Madison Walkernek.

Általában még a csöpögő légkondicionálónk hangos zümmögése sem elég ahhoz, hogy elnyomja a lakótársam szexuális kalandjainak hangjait.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy örülök Bryce-nak, de szörnyű lakótárs (ami sokat elárul rólam). Otthon dolgozik grafikusként, szóval *mindig* itt van. Soha nem rak rendet maga után. Teljes hangerőn bömbölteti a tévés valóságshow-it. Hajcsomókat hagy a zuhany lefolyójában és a csempézett falra tapadva. De messze az a legrosszabb benne, hogy szinte minden második este más pasi van nála. Normális esetben én vagyok az első, aki megünnepli egy nő szexuális kiteljesedését, de két hosszú év után készen állok berontani a szobájába és azt kiáltani: *Nem néznéd inkább a HGTV-t a kedvemért legalább egy éjszakára, kérlek?!* Azt hiszem, ez a büntetésem azért, mert nevetségesen alacsony bérleti díjat fizetek ezért a jó környéken lévő lakásért.

A lakás ugyanis Bryce-é (a nagyapja megvásárolta, mielőtt ráhagyta), én pedig a második hálószobáját bérlem. Korábban nyilvánvalóan gondjai akadtak más bérlőkkel, akik panaszkodtak az… életmódjára. Ám ahelyett, hogy változtatna a szokásain, minden alkalommal egy kicsit csökkenti a bérleti díjat, mivel ez a pénz pusztán bónusz neki.

Ma este csak néhány órára lenne szükségem, hogy szétesshessek a szobámban anélkül, hogy hallanám, ahogy valami ősemberként morgó sráccal párosodik, de azt hiszem, ez túl nagy kérés. Így hát visszavonulok a saját terembe, abban a reményben, hogy most az egyszer otthon fogom érezni magam. De amikor becsukom magam mögött az ajtót, csak a klausztro-

fóbia köszönt. Az sem segít, hogy kinyitom az ablakot. Egy másik kifakult téglaépület falára néz.

A héten már milliomodik alkalommal hasít belém, hogy haza akarok menni. Oda, amit mindig magától értetődőnek vettem. A zöld fűhöz, a kék éghez és a friss levegőhöz. A nővéreimhez és az Audrey Hepburn-ös mozis estéinkhez.

Látom Sammyt, a teknősömet, ahogy leveleket rágcsál az élénk rózsaszín szellőzős fedelű műanyag terráriumában, és azon tűnődöm, vajon ő is annyira klausztrofóbiás-e, mint én. Állítólag az a legjobb, hogy most a terráriumában él, amíg segítek neki a gyógyulásban. Az egészben az a legironikusabb, hogy mindkettőnk páncélját New York repesztette meg. Ha nem tettük volna be a lábunkat ebbe az átkozott városba, akkor most mindketten épek lennénk.

Ismerős, ritmikusan puffanó hangok döngetik a falat, megremegtetve a komódomat, amelyen Sammy lakik. A terráriuma mobil házzá lényegülve elcsúszik a komód tetején. Épp azelőtt érem el, hogy lezuhanna, és elkapom, mint egy újszülöttet.

Nem bírok tovább itt élni!

Remegve fújom ki a levegőt, és tudom, mit kell tennem. Ideje felhívnom a nővéremet, és mindent bevallani. A lelkesítő beszéd nem használt. Még mindig utálom ezt a helyet, nem vagyok benne biztos, hogy valaha is szeretnék újra főzni, és fogalmam sincs, mit kezdjek az életemmel.

Volt idő, amikor a Kentucky állambeli Rome-ban nem volt térerő; de szerencsére a mobilszolgáltatás sokat fejlődött az elmúlt két évben, és most már a szülővárosom szinte minden szegletét el lehet érni.

Sammyvel és a műanyag házikójával az ölemben lehuppanok az ágyra és tárcsázom Emily számát. Csörög és csörög, és amikor a hangpostára megy, rám tör a pánik. Megfulladok itt, és szükségem van a kötelére, hogy kihúzzon a szárazföldre.

Fátyolos, könnyes szemmel próbálom felhívni a barátját, Jacket. Ő fel fogja venni, és valószínűleg Emily úgyis vele van, mivel most, hogy egy fedél alatt élnek, minden ébren töltött másodpercüket együtt töltik.

Minden rendben lesz. Emily majd megvigasztal és helyre tesz.

A hívás többször is kicseng, és pont, amikor már azt hiszem, hogy nincs remény, felveszik.

Egy mély „hallót" hallok.

De… ez nem Jack hangja.

Mielőtt köszönnék, úgy döntök, hogy újra megnézem a telefonom kijelzőjét.

A francba – *a francba, a francba, a francba!*

Rossz J betűs nevet hívtam.

Úgy tűnik, James Huxley-val beszélek telefonon.

MÁSODIK FEJEZET

Madison

Jamest egész életemben ismertem, de talán most hallottam először a hangját telefonon. A szüleink legjobb barátok voltak, amíg az enyémek röviddel a nyolcadik születésnapom után meghaltak, amikor egy kempingezéskor egy szörnyű viharban életüket vesztették. Attól kezdve Ruth és Martin Huxley befogadott bennünket a családjába.

James és a bátyám, Noah, inkább testvérként nőttek fel, mint barátként, így alapértelmezés szerint mi is barátok vagyunk. James négy évvel idősebb nálam, és gyerekkoromban nevetségesen szerelmes voltam belé, ő pedig legfőképpen idegesítőnek talált. Az öccséért szintén odavoltam, de az más tészta.

A rajongásom végül elmúlt (muszáj volt), és most, felnőttként, mindketten élvezzük, hogy amennyire csak lehet, amolyan vicces, jóindulatú módon idegesítjük a másikat.

Amióta New Yorkba költöztem, nem igazán tartottam a kapcsolatot Jamesszel. Nem ilyen jellegű a barátságunk. Amikor hazamegyek látogatóba, minden alkalommal találkozunk, mert, ahogy mondtam, közeli kapcsolatban áll a családunkkal, de soha nem írunk sms-t vagy beszélünk, ha Rome városhatárán kívül vagyok. Valószínűleg ezért esik most nehezemre megszólalni.

– Halló? – kérdezi újra. – Ott van?

Összeszedem magam, és megpróbálok kevésbé sírós hangon beszélni.

– Szia. Igen. Helló.

Valamiféle susogás hallatszik a háttérben. Kíváncsi vagyok, vajon ő is hallja-e az itteni puffanásokat és a morgást.

– Ki az? – kérdezi óvatosan.

Íme. El sincs mentve a számom a telefonjában. Ékes bizonyíték arra, hogy soha nem beszélünk. Bizonyíték arra, hogy esze ágában sincs beszélni velem. Kínos, hogy valaha azt reméltem, hogy egyszer hozzámegyek feleségül. Ez a vágyam már régen elmúlt, de akkor is.

Megpróbálom elűzni a remegést a hangomból.

– Itt az Egyesült Államok elnöke beszél. Azért hívom, hogy tájékoztassam, a régi Carhartt sapka, amit mindennap visel, undorító, és ki kell dobnia. Szükségállapot van.

– Madison?

Halványan elmosolyodom.

– Szia. Lenyűgöz, hogy felismerted a hangomat.

– Felismertem a humorodat – mondja enyhén elismerő hangon. – Miért hívtál?

Az „alapértelmezésben barátok" klub régi tagjaként ugyanolyan zavarban van, hogy telefonon hallja a hangomat, mint én.

Sajnos úgy tűnik, a kérdése visszarántotta az érzelmeimet a felszínre. Kétségbeesetten kipislogom a könnyeket a szememből, és remélem, hogy nem veszi észre a változást a hangomban.

– Ja, igen… – kezdem, és *akaratlanul is szipogok.* – Megpróbáltam elérni Jacket, hogy megtaláljam Emilyt, és véletlenül téged hívtalak. Bocsánat. Hagylak is. Szia.

Gyorsan befejezem a hívást, ledobom magam mellé a telefonomat, és lerakom Sammy házát a matracra, hogy belesírhassak a kezembe. *Utálom itt ezt az egészet!* Utálom a szaggatott puffanásokat a falon, utálom a folyamatosan bömbölő dudákat az ablak előtt, és legfőképpen azt utálom, hogy nem illek ide úgy, ahogy reméltem.

Azt hittem, New York az én városom. A világnak az a kis része, ahol megtalálhatom önmagam. De most, hogy éltem itt, már csak haza akarok menni. Az a szomorú az egészben, hogy nem vagyok benne biztos, hogy ott jobban érezném magam. Talán nomádnak születtem, aki egyik helyről a másikra vándorol, és soha nem ver gyökeret.

Nem először tűnődöm azon, mit gondolnának a szüleim rólam és az eddigi életemről. Büszkék lennének? Aggódnának? Valami azt súgja, hogy én lennék az a lány, akit kihagynának, amikor a gyerekeik eredményeit emlegetnék a középiskolai osztálytalálkozón.

A telefonom a combom mellett rezeg a matracon, és a testem megfeszül, amikor látom, hogy James hív vissza. Határozatlanságomban hagyom, hogy háromszor is rezegjen, mielőtt végül felveszem.

– Halló!

– Sírsz? – kérdezi egyenesen a lényegre térve.

– *Nem…* nos… valami olyasmi. De jól vagyok. A sírás rendszeres nálam. – Összerándulok, és azt kívánom, bárcsak ne mondtam volna ki hangosan. Jamesnek nem újdonság, hogy érzelmileg zavaros vagyok, de rossz érzés bevallani neki ennyire bensőségesen egy ilyen napon, mert ő *sohasem* zavaros.

– Madison, mi a baj? Mi történt? – Aggodalom színezi a hangját. És ez annyira jellemző Jamesre. Mindig is védelmező volt, sok tekintetben még a bátyámnál is jobban. Noah a „húgaim tudják, mit csinálnak" hozzáállást alkalmazza az életünkben, James pedig inkább az a „fogok egy ásót, hogy legyen mivel eltemetnem a holttestet" típusú srác. Ez nem különleges bánásmód. Mindenkivel így viselkedik.

– Nem történt semmi *konkrét* – hazudom. – Csak… – Elhallgatok, amikor eszembe jut, kivel beszélek. – Istenem, bocsánat. Nem, ne aggódj emiatt. Nem akarom tönkretenni az estédet. Valószínűleg nagyon elfoglalt vagy, mert leköt, hogy minden csillagtól azt kívánd, hogy holnap magasabb IQ-val

ébredj. Majd újra megpróbálom felhívni Emilyt! – Hogy mi volt ez a vicc? Semmi személyes. Csak arról van szó, hogy így beszélünk egymással. Mindig is így beszéltünk.

– Mostanra már tudhatnád, hogy ennél önzetlenebb vagyok. És ha látok egy hullócsillagot, azt kívánom majd, hogy legyen végre humorérzéked. – Mosolyogva nézek a telefonra, és mielőtt bármi mást mondhatnék, lágyabb, visszafogottabb hangon hozzáteszi: – Nem vagyok elfoglalt, Madison. – Csakhogy hallom, hogy egy ló nyerít a háttérben, ami azt jelzi, az istállóban van.

– Úgy hallom, dolgozol.

Már elmúlt este nyolc. Elég késő ahhoz, hogy James még mindig mezőgazdasági munkákat végezzen. Főleg, mivel már ritkán végzi ő az istállói munkákat. A farmján kilencven százalékban növényeket termeszt, de merő szórakozásból tart néhány lovat és tejelő tehenet is.

– Igen. Az egyik emberem ma beteget jelentett – mondja erőlködve, mintha valami nehéz dolgot dobálna. – Elvállaltam a munkáját, szóval kicsit később végzek, mint általában. Most pakolom el Clover cuccait. – Fáradtnak tűnik.

– Ez az *elfoglaltság* definíciója. Békén hagylak.

Ez az egész beszélgetés furcsa. És még furcsább lenne arról beszélgetni Jamesszel, hogy mi történik az életemben.

Úgy értem, igen, gyakran hordom az egyik pólóját, de ez gyakorlatilag a véletlennek köszönhető. Valamikor Noah-nál bukkantam rá, és kényelmesnek találtam, ezért elloptam; nem is tudtam, hogy Jamesé. Tudja, hogy nálam van, mert látta rajtam, amikor tavaly otthon jártam, de közöltem vele, hogy soha nem fogja visszakapni, és úgy tűnt, részéről rendben. Mert végül is barátok vagyunk. De hogy telefonon zokogjak neki? Ez már túlzásnak tűnik.

– Mióta érdekel téged, hogy félbeszakítasz-e, vagy sem? Ne próbáld letenni a telefont; vagy most mondod el, mi a fene van, vagy személyesen, miután felszállok egy repülőre és be-

kopogok az ajtódon. – *Mint mondtam… ő egy lapátos fickó.* Bárcsak azt mondhatnám, hogy ez nem bizsergető, de az. Apró, következetlen rezzenéseket érzek.

A puffanások a falnál ismét felerősödnek. A komódomra pillantok, pont időben, hogy odahajoljak és elkapjak egy ellobbanó gyertyát, mielőtt leesne.

– A lakótársam épp szexel.

Hosszú, érthető szünet következik.

James megköszörüli a torkát.

– És ez… kiakaszt… téged?

Összehúzom a szemem.

– Hát, nagyon zavar, hogy Sammynek *megint* végig kell hallgatnia.

– Ki az a Sammy?

– A teknősöm. Bocsánat… a *szárazföldi teknősöm.* Nincsenek úszóhártyái.

– Van egy teknősöd? – kérdezi megint nyögve, fémes csörgés kíséretében. Magam előtt látom, ahogy levesz egy nyerget, és felakasztja a falra. Furcsamód ez a kép megnyugtató, és kicsit enyhíti a mellkasomban érzett fájdalmat. Pontosan tudom, hol áll James az istállóban. Tudom, milyen szaga van. Tudom, hogy ha nagyjából tizenöt lépést tesz balra, kint lesz, és a sötét, tintaszínű eget bámulja, amelyen ezernyi csillag ragyog.

New Yorkban nem látom túl jól a csillagokat. Csak egyet-kettőt itt-ott. Sohasem gondoltam volna, hogy ez ennyire zavarni fog.

– *Szárazföldi teknős* – javítom ki. – Félig kilapítva találtam a Central Parkban. Így hát kimentettem a nagy, nyílt térről, és most műanyag fogságban él, egy rózsaszín ragtapasszal a páncélján.

– Ez minden hüllő álma.

Nyilvánvalóan ennél bonyolultabb volt a dolog. Elvittem állatorvoshoz. Ők végezték el a hivatalos foltozást, és azt mond-

ták, hogy körülbelül hat hónapig biztonságban kell tartani, amíg meggyógyul. Azonban az igazat megvallva, félek újra elengedni. Talán New York nem olyan, amilyennek elképzelte.

– Majd szabadon engedem, ha készen áll. Addig is élvezheti a kifogyhatatlan mennyiségű, kiváló minőségű levélellátmányt.

– Ön az Egyesült Államok elnöke és egy szent. Nagyon megváltozott, amióta elhagyta Rome-ot.

Nem annyira, mint szerettem volna.

És ebben a pillanatban már nem csak a puffanó hangok töltik be a levegőt. Bryce és a partnere hangosan azonosítják, hogy hol tartanak a meztelen koreográfiájukban.

– *Jézusom,* nem vicceltél a lakótársaddal kapcsolatban – mondja James. – Nem hiszem, hogy szegény Sammy ép lélekkel megússza.

– Drága lesz a terápiája. – Hátradőlök a matracomon, bámulom a mennyezetet, és úgy teszek, mintha a Huxley-farm feletti csillagokat nézném.

– Tényleg ezért sírsz? Szerelmes vagy a lakótársadba, vagy mi?

– Ó, istenem, nem! – Ez konkrétan megnevettet, és nagyon jólesik. Már napok óta nem nevettem. Vagy *hetek* óta? Talán hónapok óta, tényleg. – Még ha nem is csak a fiúkért rajonganék, ő akkor is szerencsétlen ember, és azt hiszem, utálom. Annyira rendetlen! Nehéz volt átállni a lányokkal való közös életről és a mi különleges káoszdinamikánkról arra, hogy egy aprócska lakásban éljek ezzel az idegennel, akit ki nem állhatok. De nem akarok megszabadulni tőle, mert legalább nem gyilkos, érted?

– Biztosan nagyon rendetlen, ha te, a káoszmanó, megjegyzést teszel rá.

– Ez *durva* volt.

– Ez csupán tény – mondja könnyedén. – Hány bögre van most az éjjeliszekrényeden?